

Vnitřní Betlém

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na dnešních bohoslužbách, slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 126, 3-5)

3 Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se.
4 Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země!
5 Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet.

Píseň: EZ 637 - Už svítá jasný bílý den

Modlitba

Z knihy modliteb

I. Čtení (Rut 1)

1 Za dnů, kdy soudili soudcové, nastal v zemi hlad. Tehdy odešel jeden muž z judského Betléma se svou ženou a dvěma syny, aby pobýval jako host na Moábských polích.
2 Jmenoval se Elímelek, jeho žena Noemi a dva jeho synové Machlón a Kiljón. Byli to Efratejci z judského Betléma. Přišli na Moábská pole a přebývali tam.
3 Ale Noemin muž Elímelek zemřel a ona zůstala s oběma syny sama.
4 Ti se oženili s Moábkami. Jedna se jmenovala Orpa, druhá Rút. Sídlili tam asi deset let.
5 Oba, Machlón i Kiljón, rovněž zemřeli, a tak ta žena zůstala sama, bez dětí i bez muže.
6 Proto se přichystala se svými snachami k návratu z Moábských polí. Uslyšela totiž na Moábských polích, že Hospodin se opět přiklonil ke svému lidu a dal mu chléb.
7 Odešla tedy se svými snachami z místa, kde přebývala. Když se vracely do judské země,
8 vybídla cestou Noemi obě své snachy: „Jděte, vraťte se každá do domu své matky. Nechť vám Hospodin prokáže milosrdenství, jako jste je vy prokazovaly zemřelým i mně.
9 Kéž vám Hospodin dá, abyste každá našla odpočínutí v domě svého muže.“ A políbila je. Rozplakaly se hlasitě
10 a namítaly jí: „Nikoli, vrátíme se s tebou k tvému lidu.“
11 Ale Noemi jim domlouvala: „Jen se vraťte, mé dcery! Proč byste se mnou chodily? Cožpak mohu ještě zrodit syny, aby se stali vašimi muži?
12 Vraťte se, mé dcery, jděte! Vždyť už jsem na vdávání stará. I kdybych si řekla, že mám ještě naději, a kdybych se hned této noci vdala a porodila syny,
13 čekaly byste proto, až by dospěli? Zdráhaly byste se proto vdát? Nikoli, mé dcery. Můj úděl je pro vás příliš trpký: Dolehla na mne Hospodinova ruka.“
14 Tu se rozplakaly ještě hlasitěji. Orpa políbila svou tchyni na rozloučenou, avšak Rút se k ní přimkla.
15 Noemi jí řekla: „Hle, tvá švagrová se vrací ke svému lidu a ke svým bohům. Vrať se také, následuj svou švagrovou!“
16 Ale Rút jí odvětila: „Nenaléhej na mne, abych tě opustila a vrátila se od tebe. Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem.
17 Kde umřeš ty, umřu i já a tam budu pochována. Ať se mnou Hospodin udělá, co chce! Rozdělí nás od sebe jen smrt.“
18 Když Noemi viděla, že Rút je odhodlána jít s ní, přestala ji přemlouvat.
19 Tak šly obě, až došly do Betléma. Když přišly do Betléma, shluklo se kolem nich celé město. Ženy se ptaly: „Je toto Noemi?“
20 Odvětila jim: „Nenazývejte mě Noemi (to je Rozkošná). Nazývejte mě Mara (to je Trpká), neboť Všemohoucí mi připravil velmi trpký úděl.
21 Odcházela jsem s plnou náručí, ale Hospodin mě přivádí zpět s prázdnou. Jak byste mě mohly nazývat Noemi, když je Hospodin proti mně a když mi Všemohoucí určil zlý úděl?“
22 Tak se Noemi vrátila a s ní se navrátila z Moábských polí její snacha, moábská Rút. Přišly do Betléma, když začínala sklizeň ječmene.

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 13 - Pomazání v Betanii)

Co je vzácné? Možná to, co je drahé, i když je toho jen maličko. Ono někdy i malé množství dovede proměnit velký prostor. Kazatel / učitel NŠ vytáhne flakonek s voňavkou, lehce provoní prostor (třeba jen před stolem Páně). Podobně někdy stačí pár slov a promění se celý den, někdy krátký příběh dodá hodně odvahy. Tak uvidíme, co další půlhodinka přinese dětem i dospělým.

Píseň: Moje male světélko

Píseň: SV 274 - Prosíme tě, dej nám, Pane, sílu (kytara)

Kázání (Rut 1, 6)

6 „...Hospodin se opět přiklonil ke svému lidu a dal mu chléb.“

Milé sestry a bratři, přátelé a hosté,

představme si dům, který má nad dveřmi nápis „*Pekárna u Čerstvého chleba*“, ale uvnitř najdete jen vymetené police, prach a pavučiny. Je to absurdní, bolestivé a matoucí. Přesně tak se cítil Elímelech v Betlémě. Jméno jeho města v překladu znamená „*Dům chleba*“, ale v jeho komoře nebylo nic. A tak se tento muž, jehož jméno hrdě hlásalo: „*Můj Bůh je král*“, rozhodl pro radikální řez. Sbalil rodinu a vydal se hledat přežití tam, kde se to zdálo snazší – na pole cizího Moábu.

Tento prastarý příběh ožil o staletí později, když izraelští vyhnanci v Babylonu přežívali útrapy v cizím zajetí. I oni tehdy hladověli, ale nebyl to jen prázdný žaludek. Byla to žízeň po domově, vyprahlost duše a hlad po Božím slově. A dnes tento příběh otevíráme i my. Žijeme v době hojnosti, a přesto nás s těmi dávnými poutníky spojuje víc, než si připouštíme. I my často zažíváme své **vnitřní krize, pocity tísně a náhlé propady do nouze**, ze kterých toužíme za každou cenu uniknout.

Když nás sevře nedostatek – ať už jde o finance, zdraví nebo smysl života – stojíme před otázkou: Kde budeme hledat záchranu? Elímelechovo rozhodnutí odejít se zdá logické. Kdo by pasivně čekal na smrt, když má zodpovědnost za své blízké? Jenže v biblickém kontextu ten odchod skřípe. Elímelech neutíká jen za jídlem, on utíká ze zaslíbené země do náruče modlářské ciziny. Možná měl pocit, že Bůh v **Betlémě selhal**, a tak si musí pomoci sám. Často to děláme podobně: když Bůh mlčí, hledáme nasycení tam, kde je to nejrychlejší, i když nás to vzdaluje od zdroje našeho života.

První kapitola knihy Rut nám ukazuje, co se děje s lidmi v časech životních bouří. Někteří pod tlakem okolností odejdou a už se nikdy nevrátí. Jiní, jako Noemi, si s sebou do ciziny nesou své trápení, ale v srdci si uchovávají pouto k Hospodinu. Noemi v Moábu ztratila všechno – manžela i syny. Zůstala jí jen hořkost. A přesto, když zaslechla, že se do Betléma vrátil život, rozhodla se pro návrat. To je jedno z nejsilnějších témat celé Bible: Možnost začít znovu a vrátit se ke kořenům.

Sestry a bratři, i my jsme dnes zde, protože jsme se rozhodli vrátit. Každá bohoslužba je takovým malým návratem z „*ciziny*“ všedních starostí k Hospodinu. A fascinující je, že Hospodin byl s Noemi i v tom nejčernějším období v Moábu. On ji neopustil, když prožívala hluboký smutek, a byl to On, kdo v jejím nitru probudil touhu jít domů. Kdo se **nezřekne naděje ani v hořkosti**, může se vrátit odkudkoli. Bůh totiž neustále obnovuje svou milost a znovu nabízí svůj chléb.

Na cestu návratu však Noemi nedostala jen mapu, ale živého společníka. Moábka Rut se k ní přimkla nevídaným způsobem. Její věrnost je zárukou uprostřed trosek. Noemi se nevrací s vítězným úsměvem, vrací se zlomená a upřímně vyznává: „*Hospodin mi připravil hořký úděl.*“ Je to **syrová víra** bez příkras. Noemi nám ukazuje, že k Bohu nemusíme přicházet v nejlepší formě. Můžeme se vrátit se svou tíhou, pláčem a jizvami, protože u Něho je to vždycky bezpečnější než v cizině osamělosti.

Rut, ta cizinka, která vsadila vše na jednu kartu, se stala pramatkou krále Davida, a nakonec i Ježíše Krista. V tom je skryta hluboká naděje: Bůh dokáže do svých plánů zahrnout i naše největší krize a ztráty. Rut nám také tichým způsobem ukazuje na Ježíše. On byl tím, kdo opustil bezpečí nebeského domova, aby se přimkl k nám, lidem v nouzi. On s námi kráčí naší trnitou cestou a neopouští nás, ani když pochybujeme.

Jeho věrnost je pečetí, že se budoucnosti nemusíme bát. I když je teď možná v našich životech „**hlad a žízeň**“, Hospodin už připravuje chléb a vodu. Stačí se otočit a vykročit směrem domů.

A ještě v tomto všem vidím hledání našeho **vnitřního Betléma**. V biblickém příběhu je Betlém místem, kde má Bůh pro člověka připravený pokrm. Pro nás to už není zeměpisný bod, ale stav srdce a orientace života. Každý z nás má svůj vlastní Moáb – místo, kam utíkáme, když věci přestanou fungovat. Může to být útek k práci, k izolaci, k cynismu nebo k neustálému rozptylování se, jen abychom nemuseli cítit tu prázdnotu v „*domě chleba*“.

Betlém jako **prostor pravdy**: Návrat domů začíná ve chvíli, kdy si přiznáme: „*Tady v cizině nejsem šťastný.*“ Je to místo, kde si můžeme dovolit být upřímní ke svým pochybnostem i bolestem, aniž bychom se museli přetvařovat.

Betlém jako **zdroj nasycení**: Často se snažíme nasytit svou duši věcmi, které nám sice na chvíli dodají energii, ale v hloubi nás nechávají prázdné. Návrat do Betléma znamená začít znovu hledat duchovní pokrm, který má trvalou hodnotu – Boží blízkost, slovo povzbuzení a hluboký smysl.

Betlém jako **přijetí**: Všimněte si, že Noemi se nevrací jako hrdinka. Vrací se jako zlomená žena. Přesto je to právě v Betlémě, kde její život dostává nový směr. Betlém je pro nás tam, kde se přestaneme snažit všechno zvládnout sami a dovolíme Bohu (nebo druhým lidem), aby nám pomohli.

Někdy nás od návratu k víře nebo do společenství odrazuje pocit, že „*jsme to pokazili*“ nebo že jsme příliš zahořklí. Příběh Noemi nám ale říká, že hořkost není překážkou pro návrat. Noemi se vrací a říká: „*Nenazývejte mě Noemi (to je Rozkošná). Nazývejte mě Mara (to je Trpká) ...*“

Bůh její hořkost nevyčítá. On ji přijímá i s tímto novým jménem. To je nesmírně osvobozující: Nemusíme čekat, až se naše nálada zlepší, abychom se mohli vrátit k modlitbě nebo k Bohu. Můžeme přijít přesně takoví, jací jsme – i se svým hněvem nebo pocitem nespravedlnosti.

Možná ten „*hlad*“, který cítíme, není nedostatkem věcí, ale nedostatkem **pokoje a jistoty**. Možná je to touha po tom, aby nás někdo skutečně slyšel a přijal takové, jací jsme. Ten „*chléb*“, který Bůh v Betlémě dává, je příslibem, že náš příběh nekončí v Moábu, v zemi ztrát a smutku.

„*Co by pro nás dnes znamenalo udělat ten první krok směrem k domovu? Je to odpuštění sobě samému, návrat k zapomenuté modlitbě, nebo prostě jen rozhodnutí přestat utíkat?*“ Amen.

Modlitba

Pane, prosíme o vytrvalost a bdělost. Prosíme o tvé milosrdenství a lásku. Připomínej nám svou vůli i odpovědnost, kterou z víry máme za druhé. Děkujeme za naději, která je pro všechny, skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen

Píseň: EZ 679 - Pomoz mi, můj Pane, abych nežil planě

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Hospodine, děkujeme, že můžeme slyšet tohle svědectví o síle statečné a vytrvalé víry a vzájemné věrnosti. Děkujeme, že ses k takové víře mnohokrát přiznal svým svědectvím a nejjasněji a nejmocněji ve svém synu Ježíši Kristu. Čas pro takovou víru a věrnost je právě dnes, v této době. Děkujeme, že ji i v nás posiluješ svým slovem a Duchem. Děkujeme, že s důvěrou v Ježíše Krista se k Tobě můžeme odevšad navracet, ale taky k Tobě nově a blíž přicházet. Děkujeme ti za toho a za ty, kdo nás po klikaté cestě života i víry věrně provázejí. Vyznáváme, že i my bereme leckdy úzkostně i zklamaně řešení svých životních krizí do svých rukou. Anebo bychom to chtěli, a vadí nám, že na to nemáme sílu. Nejsme dost trpěliví ani pokorní, abychom tě do nich nechali skutečně vstoupit. Když na nás něco tíživě dolehne, sháníme se najednou úzkostně všude možně, než abychom s trpělivou důvěrou hledali u Tebe a čekali na Tvůj chléb. Je nám to líto a prosíme Tě: Pane, smiluj se nad námi.

Vyslyš naše tiché i hlasité prosby, do Tvých rukou svěřujeme naše životy.

Vyslyš nás, prosíme, skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu.

Otče náš, který jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: EZ 693 - Radujte se, bratři, neboť blízko je Pán (kytara)

Posláni (Jk 4, 6-7)

6 ... „*Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.*“

7 *Podříďte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.*

Požehnání (Num 6, 24-26)

24 *Hospodin tě požehná a ochrání tě,*

25 *Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv,*

26 *Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.*“

Píseň: 427 - Cesta tvá dál ať stoupá